

[Einer Jensen.]

om Arbejdsløshedsforsikring, havde jeg Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Krag viste Villighed til at gaa ind i en virkelig Forhandling om det Lovforslag, og jeg vil da haabe, at det vil være muligt i indeværende Rigsdagssamling at faa det gennemført, og derved vil jo den her foreliggende midlertidige Foranstaltning af sig selv høre op.

Venstre-Mindretallet gør derpaa nogle Bemærkninger om Arbejdsdirektoratets Skrivelse, men som det fremgaar af Skrivelsen, mener man i Direktoratet, at der er skønnet forsigtigt med Hensyn til de Udgifter, der er Tale om i Henhold til dette Lovforslag, og ud fra dette mener vi det naturligt at gennemføre det fremfor stadig at paabyrde Hjelpekasserne og derigennem Kommunerne Eneudgiften ved den ekstraordinære Arbejdsløshed.

Dette gælder ogsaa overfor det konservative Mindretal, der ligeledes indstiller Lovforslaget til Forkastelse; jeg synes ikke, man skulde se bort fra, at Lovforslaget jo tilsigter at hjælpe de arbejdsløse og samtidigt derved lette Hjelpekassernes Byrde.

Det konservative Mindretal føjer til, at man altid har søgt at medvirke til Oprettelse af Krisekasser. Men det konservative Mindretal maa jo være vidende om, at jeg, hver Gang vi har behandlet dette Spørgsmaal, har gjort opmærksom paa, at det ikke var muligt under de nuværende Forhold med de meget høje Kontingenter at gennemføre Krisekasserne, naar man ikke paa anden Maade gav Arbejdsløshedskassemedlemmerne nogen Lettelse i deres Kontingentbyrde. Saa selv om man saa smukt kan skrive, at man har „tilbudt sin Medvirken“, er den Medvirken, Partiet har ydet, ikke meget værd, fordi det paa Forhaand har været klart, at de Midler, der blev stillet til Raadighed som Startkapital for Arbejdsløshedskasserne til Oprettelse af Krisekasser, var for smaa, og endelig at det Kontingent, der skulde betales til disse Krisekasser, ikke kunde betales af Medlemmerne, fordi de i Forvejen maa betale deres meget høje ordinære Kontingenter.

Jeg beklager, som sagt, at det ikke har været muligt at naa til Enighed om Lovforslaget, men de to Partier, der danner Flertallet, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, indstiller Lovforslaget til Vedtagelse.

Med disse Bemærkninger skal jeg tildele mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i dette høje Ting.

Krag: I Betænkningen er det af Venstres Medlemmer udtalt, at Venstre ikke vil kunne støtte dette Lovforslag eller stemme for det, saaledes at det ved vore Stemmer ophøjes til Lov, og der er i Betænkningen gjort ret udførligt Rede for de Aarsager, som i saa Henseende har været bestemmende for os. Og det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, Ordføreren for Socialdemokratiet, har ikke ved de Bemærkninger, han her har fremsat, efter vor Opfattelse i fjerneste Maade rokket ved vor Argumentation.

Vi har jo fra 1921—27 haft en lovordnet Tilrettelægning af Hjælpen til arbejdsløse, som havde opbrugt den vedtægtsmæssige Hjælp, vi har haft en Ordning, som i alle Enkeltheder bestemte, paa hvilken Maade denne Understøttelse skulde uddeles, og som sikrede en Udformning, der muligjorde en nøjagtig Kontrol med disse betydelige Udgifter, saavel for Stat og Kommune som for Arbejdsgivere. Nu kommer man her og foreslaar en Ordning tilvejebragt, som faktisk ingen Ordning er, som faktisk paa dette Omraade vil føre os tilbage til Tilstande som dem, vi havde i Aarene umiddelbart forud for 1921, da Udbetalingen af Hjælp til saadanne arbejdsløse, som ikke paa anden Maade kunde faa Understøttelse; var overladt til Kommunerne. Det hele skal nu tages summarisk. Kommunen skal selv bestemme de Regler, den vil bringe til Anvendelse med Hensyn til Hjælpens Ydelse og Udbetaling, og hele Kontrollen med denne betydelige Udgiftspost vil derigennem efter vor Opfattelse vanskeliggøres, for ikke at sige umuliggøres. Jeg ser jo nok, at det i Lovforslagets § 2, 2det Stykke, siges, at

„Socialministeren bemyndiges til at fastsætte Reglerne for Affattelse af Regnskab over Kommunernes Udgifter samt for Anvisningen af de Kommunerne tilkommende Tilskud af Fonden“.

Men det er saa begrænsede Omraader, hvorpaa det her er overladt Ministeren at træffe regulerende Bestemmelser, at det, hvad Kontrolspørgsmaalet angaar, paa ingen Maade beroliger os. Vi har i frisk Erindring alle Følgerne af den Fremgangsmaade, som stod til Raadighed i Aarene før 1921, baade de agitatoriske Virkninger, som den afsatte, den Konkurrence mellem Kommunerne med Hensyn til Ydelsen af denne Støtte, som var en Følge af denne „Ordning“, de Udgifter, som dette medførte, og den Utilfredshed i alle Kredse, ikke mindst blandt de arbejdsløse, som blev Følgen deraf.